

ἐκ τῆς φαντασίας των καὶ τὸν Ἰπποκράτη καὶ τὸν Δημόκριτον.

(Ἐπειτα: τὸ τέλος)

ΑΝΔΡ. Π. ΒΛΑΧΟΧΩΡΗΤΟΣ.

— — —

ΠΟΙΚΙΛΑ

Διάφοροι τρόποι τοῦ τρώγειν. Μεγάλας διαφορὰς ἀνευρίσκομεν μεταξὺ τῶν διαφόρων ἔθνων ὡς πρὸς τὸν τρόπον τοῦ τρώγειν. Ἡμεῖς π.χ. οἱ σημερινοὶ Εὐρωπαῖοι καθήμεθα ἐπὶ θρονίων δταν τρώγωμεν, ἐνῷ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ρωμαῖοι κατεκλίγοντο. Οἱ Τοῦρκοι καὶ οἱ Ἱάπωνες τρώγουσι γονυκλίτετες. Ἐν Εὐρώπῃ πολλοὶ συνδαιτυμόνες δύνανται νὰ καθήσωσι παρὰ τῇ αὐτῇ τραπέζῃ ἐν Κίνᾳ ἔκαστος τρώγει ἐπὶ χωριστῆς τραπέζης. Ἡμεῖς τρώγομεν τὰ ἑδέσματα ἐντελῶς δπτὰ καὶ κεκαρυκευμένα· οἱ Τάρταροι τρώγουσιν οὐτὰ ὥμα, πεποιθότες ὅτι διὰ τῆς δπτήσεως καθίστανται ἀνούσια καὶ δύσπεπτα. Δταν προσκαλῶμεν εἰς γεῦμα τοὺς φίλους μας, συγχαθήμεθα μετ' αὐτῶν· ἐν τῇ νέᾳ Ὀρλεάνηῃ προσκαλῶν δὲν τρώγεις, ἀλλ' ἔδει, καπνίζεις καὶ διὰ παντοίων ἄλλων μέσων προσπαθεῖς νὰ τέρψῃ τὴν δμήγυριν· ἐν Κίνᾳ ἀποχωρεῖς τοῦ δωματίου δπως μὴ ἐνοχλήσῃ τοὺς τρώγοντας. Κατὰ τὰ ἐπίσημα συμπόσια, ἐν οἷς ἔωρτάζετο ἡ χρίσις τῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας, οἱ μεγιστᾶνες δηπτέτουν ἔφιπποι τὸν βασιλέα τρώγοντας ἐν Ἀγγλίᾳ οἱ εὐγενεῖς δηπτέτουν γονυκετεῖς τὸν ἡγεμόνα καὶ ἐν τοῖς καθημερινοῖς ἀρίστοις. Οἱ Ρωμαῖοι δὲν προσήρχοντο εἰς γεῦμα ἢ περιθεβλημένοι ἴδιάζουσαν τινὰ ἐθῆτα, δνομαζομένην vestis cœnatoria, triclinaria, cœnivialis, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λευκῆν. Παρὰ τοῖς Σιβαρίταις αἱ γυναικεῖς προσεκαλοῦντο ἐν ἔτος πρὶν εἰς τὰ συμπόσια

καὶ συστίτια δπως; διαρκοῦντος τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος παρασκευάσωσι πολυτελεῖς ἴματισμοὺς καὶ βαρύτιμα κοσμήματα. Ἐν Ἀθηναῖς μεγαλοπρεπῆ ἐπιδόρπια διεδέχοντο μετριώτατα γεῦματα. Ἐν Ρώμῃ οἱ συνδαιτυμόνες ἐκόμιζον μεθ' ἔκυτῶν τὸ τραπέζομάνδηλον. Ἐν Ἑλλάδι, ὡς ἐν Ρώμῃ, μόλις ἀρξαμένου τοῦ ἀρίστου, ἐκληροῦτο βασιλεὺς τις ἢ ἀνετίθετο εἰς διακεκριμένον τὸ πρόσωπον ἢ διεύθυνσις τοῦ συμπόσιου, τῇ ψήφῳ τῶν εὐωχούμενών. Οἱ βασιλεὺς οὗτος διώριζε τὰς μετέπειτα διασκεδάσεις καὶ ἐπέβαλλε τὰς ποινὰς εἰς τοὺς πρὸς τὴν ἔθιμοτυπίαν προσκρούοντας. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλησιν οἱ συνδαιτυμόνες ἀπῆγον μεθ' ἔκυτῶν, μετὰ τὸ ἀρίστον, πάντα τὰ δηπόλειφθέντα ἑδέσματα. Ἐν Ρώμῃ καὶ ἐν Ἑλλάδι ὁ προπίνων δηπέρ ἐνδέ τὰν συνδαιτυμόνων ἐρρόφη δλίγον ἐκ τοῦ ποτηρίου του, προσφέρων τοῦτο ἀκολούθως εἰς τὸν δηπέρ οὐ δηγίνετο ἢ πρόποσις δπως τὸ κενώση, ἐνίστε δὲ δηκαστίς τῶν συνδαιτυμόνων ἔπινες ἀναλόγως ἐκ τοῦ οὗτω πως περιφερομένου ποτηρίου. Παρὰ τοῖς αὐτοῖς ἔθνεται τὸ ἑστιατόριον ἐρράνετο διὰ κρίνων καὶ ρόδων, οἱ συνδαιτυμόνες καὶ αὐτοὶ οἱ δηπηρέται ἔφερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στεφάνους ἀνθέων, ἀπερ, κατὰ τὴν δοξασίαν αὐτῶν, κατέστελλον διὰ τῆς δροσώδους αὐτῶν εἴωδίας τοὺς ἐκ τοῦ οἶνου προερχομένους ἀτμούς. Πάντα ταῦτα τὰ ἔθιμα πόρρω ἀπέχουσι· Βεβαίως τῇς κοσμήτιτος καὶ φιλοφροσύνης, αἵτινες προτείστανται τῶν σημερινῶν εὐρωπαϊκῶν ἀρίστων· πιστεύομεν δημως ὅτι ὁ νεώτερος πολιτισμὸς οὐδὲν ἔχειρεν ἀδροφρονέστερον τοῦ ἔθους ἔκεινου τῶν ἀρχαίων Ρωμαίων, οἵτινες προσκαλοῦντες εἰς γεῦμα διακεκριμένον τὸ πρόσωπον, ἀνέθετον αὐτῷ τὴν τῶν δημοτρχεπέζων ἐκλογὴν οἵτινες ἐν δημάται τούτου προσεκαλοῦντο ἀκολούθως; Ήνα προσέλθωσιν εἰς τὸ ἀρίστον.

—
‘Ο εὐφυὴς τῆς Μητρομαρτας συγ-

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΘΑ ΦΥΓΩ

ΤΩ ΚΥΡΙΩ ***

γραφεῖς, δὲ Ἀλέξιος Πιρών, θέλων νὰ σκάψῃ τὸν Αρνώ ἐπὶ τῇ μεταφράσει ἢν οὗτος ἐποίησε τῶν Θρήνων τοῦ Ἱερεμία, ἔγραψε τὸ ἔχης ἐπίγραμμα τοῦ Ἡζουρετε διατί δὲ Ἱερεμίας ἐθρήνει ἐφ' δόλον αὐτοῦ τὸν Βίον; Διατί, καθὸ προφήτης, προέβλεπεν οὐτὶ ἔμελλε νὰ μεταφρασθῇ παρὰ τοῦ κ. Ἀρνώ.

Ἐτερός τις συγγραφεῖς, οὐχὶ διιγώτερον πνευματώδης τοῦ Πιρώνος, θέλων καὶ οὗτος νὰ σαρκάσῃ σχολαστικόν τινα τῆς ἐποχῆς του, ἔγραψε τὸ ἀκόλουθον ἐπίγραμμα· «Ἐνθάδε κείται δγκώδους τινὸς Βιβλίου δ συγγραφεῖς, καλαμαρᾶς μᾶλλον ἡ σοφίς, δεστὶς ἐπιστευσεν διτὶ θὰ ἔχῃ μετὰ θάνατον καὶ ἔτι ζῶν ἀπεβίωσεν».

«Ἡ ἁξωτερίκενος τῆς λύπης. Παρὰ τὰς δχθας τοῦ Μαλαβάρ, οἱ Μαύροι, δταν δ βασιλεὺς ἡσθένει ἔθυον πλείστα δσα δρέφη ἵνα ἀνακτήσῃ τὴν ύγειαν του.

Εἰς τὸν θάνατον τοῦ Ἀττίλα, οἱ Οὔνοι ἀπέκοψαν τὸ ἡμίου τῆς κόμης αὐτῶν καὶ ἐξήγαγον αἷμα ἀπὸ τοῦ προσώπου των δπως τιμήσωσι τὴν μνήμην τοσούτον περιφήμου μαχητοῦ.

Εἰς τὸν θάνατον Σκύθου τινὸς βασιλέως, δι νεκρὸς αὐτοῦ περιεφέρετο εἰς ἐκάστην ἐπαρχίαν, οἱ δὲ κάτοικοι ἀπέκοπτον μέρος ἐκ τοῦ ὡτίου των, ἐτραυματίζοντο εἰς τὸ μέτωπον, εἰς τὴν δινα, εἰς τὸν δραχίονα καὶ διετρύπων τὴν δριστεράν διὰ βέλους.

Εἰς τὸν θάνατον Αἰγυπτίου βασιλέως ἄπασαι αἱ ἔργασται ἀνεστέλλοντο ἐπὶ δύο μῆνας καὶ ἐπέκεινα, διακόσιοι δὲ τριακόσιοι ἄνδρες τὴν κεφαλὴν ἔχοντες κεκαλυμμένην διὰ δορέόρου, διε τῇ δημέρας ἐθρήνουν ἰστάμενοι ἐν τῇδημοσιωτέρᾳ πλατείᾳ. Κατὰ τὸ διάστημα τούτο δὲν ἥδύναντο νὰ φάγωσι κρέας, οὔτε ἄρτον· προσέτι δὲ ἀπηγορεύοντο ἡ οἰνοποσία, ἡ κόμωσις, ἡ λούσις καὶ ἡ τέλεσις τοῦ γάμου.

Μαχράν σου μὲ ὧδε σκληρά, φρικωδῆς εἰμαρμένη· Θὲ φύγω, πλὴν τὸ πνεῦμά μου πρὸς σὲ θὲ πτερυγίζε· Τὰ δινειά μου δὲ εἰκὼν σου μόνον θὲ στολίζε, Καὶ διὰ σὲ δὲ λύρα μου θὲ θρηνοφδῆ, θὲ στένη· Τὰ σῶμα φεύγει, ἡ ψυχὴ μὲ ἔκεινο δὲν θὲ φύγε· Ἀκαταχέτες φέρεται πρὸς σὲ μεμαγευμένη· Τὴν τεῦ καθήκοντος φωνὴν τὸ αἰσθημά μου πνίγει, Καὶ . . . καὶ δραπέτες ἡ ψυχὴ ἐγγύς σου ἀπομένει. Εἴν· ἔγκλημα δὲρις μου, τὸ δλίπω, τὸ γνωρίζω, Εἰς δάραθρον μὲ δημητρί, καὶ δικας . . . φεῦ! θαδίζω.

Ζητῶ, ἀλλὰ δὲν δύναμαι γὰρ ὁ πισθεδρομάζω. Τί πταίω ἐὰν ἀσθενής ἐπλάσθην τὴν καρδίαν; Άν εὔροι πόνον, δάκρυα, ζητοῦσα εὐτυχίαν, Άν σὲ ἡγάπησα χωρὶς τὶ πράττω γὰρ νοήσω; Εἰν· ἔγκλημα δὲρις μου; τὶ εἰπον; τὶ προφέρω; Οὐποτε! μὲ διέφυγε φρικώδης θλασσημία! Εἰς ἄλλον ἄν α··ήκουσα, σὲ εἰς τὸ στῆθος φέρω, Άλλα πταίω μὴ δεσμαύεται, κρατεῖται δὲ καρδία; Άλλα εἶναι, δχ, ἔγκλημα δὲρις μου, δὲν εἶναι. Οὕτις ηθάνης ἔρωτα, τὸν ἔρωτά μου κρίνε.

Καθῆκεν, αἰσθημά, δυάδε τὸν κόσμον τυραννοῦσα, Ο πόσοις τῆς Ιεχύος σας ἀώρως πίπτουν θῦμά Πόσας ὑπάρχεις νεκράς ἐκλείσατε εἰς μυημά, Καὶ πόσων, πέθων ἡ ψυχὴ σᾶς θλασσημεῖ ἀλγοσατ! Οὔποι! φρικῶδες διλημμα πιεῖτε τὴν ψυχὴν μου, Καὶ πάλην ἔνδον μου φρικτὴν ἀκεύω εἰωνίαν· Τὸ αἰσθημά μου πνίγουσα, συντρίβω τὴν ζωήν μου, Καὶ σφάλλω ὑπακούοντα εἰς ἀσθενῆ καρδίαν. Πλὴν πάλιν μὲ διέφυγεν ἡ πρώτη θλασσημία. . . Οὐχί, δὲν εἶναι ἔνοχος ἔρωτας δὲ καρδία.

Ἐν Ἀθήναις.

ΦΩΤΕΙΝΗ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ.

Σ. Ζ. Α. Τὸ ἀρμονικὸν καὶ πλῆρες αἰσθήματος φόμάτιον τούτο, προὶδὲ γνωστής καὶ προσφίλοις λύρας, εὐχαρίστως καταχωρίζεται εἰς τὰ ἡμέτερον περισσικὸν πολλή μᾶλλον καθόσον δὲ ζαχύνυσσος. Άνθων πρώτην ἥδη φοράν ἀξιούσιται τῆς τιμῆς νὰ ὠρατοῦ τὰς στήλας του διὰ γυναικείου ποιητικοῦ ἔργου.